

Naziv originala:
Guillaume Musso
ET APRÈS...

Copyright © 2004 by XO Éditions, Paris; All Rights Reserved
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2008

ISBN 978-86-7710-400-9

Samo budi ovde

GIJOM MUSO

Prevela s francuskog
Danijela Martinović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

Za Suzi

Prolog

Ostrvo Nantaket

Masačusets

Jesen 1972.

Jezero se nalazilo na istočnom delu ostrva, iza močvara ispunjenih šipražjem. Bilo je lepo vreme.

Nakon nekoliko hladnih dana, ponovo je postalo prijatno a površina vode reflektovala je vatrene boje indijskog leta.

„Hej, dođi da vidiš!“

Dečak se približi obali i zagleda se u pravcu koji mu je pokazivala drugarica. Velika ptica plivala je usred barskog lišća. Njeno besprekorno perje, kljun crn poput uglja i veoma dug vrat činili su je kraljevski otmenom.

Labud.

Kada je već bila na samo nekoliko metara od dece, ptica zagnjuri glavu i vrat u vodu. Zatim se ponovo pojavi na površini i ispusti dugačak krik, blag i melodičan, nasuprot onom zavijanju labudova žučkastih kljunova koji služe kao dekor u javnim parkovima.

„Pomaziću je!“

Devojčica priđe vodi i pruži ruku. Preplašena, ptica raširi krila tako neočekivano da se ona zatetura. Devojčica upade u vodu, dok se ptica udaljavala mašući svojim teškim krilima.

Istog časa, hladnoća joj preseče dah, kao da su joj klešta stegla grudi. Za svoje godine, bila je dobar plivač. Na plaži, dešavalo joj se da pliva kraul i po više stotina metara. Ali voda u jezeru bila je ledena i bilo je teško dosegnuti obalu. Ona se grozničavo batrgala a onda se, shvativši da neće uspeti da se domogne obale, prepustila. Oseti se majušno, okružena tom moćnom vodom.

Videvši da mu je drugarica u nevolji, dečak nije oklevao: izuo je cipele i obučen skočio u vodu.

„Uhvati se za mene, ne boj se.“

Ona se zakači za njega i nekako se dočepaše tla. Držeći glavu pod vodom, on je svom snagom podiže, i uz njegovu pomoć ona se jedva pope na obalu.

U trenutku kada je i on pokušao da izađe, oseti se nemoćno, kao da su ga dve jake ruke vukle ka dnu jezera. Poče da se guši: srce mu jako zalupa dok mu je mozak pritiskala neka zastrašujuća sila.

Borio se dok nije osetio da mu se pluća pune vodom. Onda, ne mogavši više, popustio je i potonuo. Slepoočnice su mu pucale i sve oko njega postade crno. Okružen mrakom, zbunjeno je shvatio da je to bez sumnje morao biti kraj.

Jer više ničega nije bilo. Ničega osim tog užasnog i ledenog mraka.

Mrak.

Mrak.

Onda, odjednom...

Zračak svetlosti.

1.

Ima ih koji se rađaju veliki... i onih koji osvajaju visine...

¬ Šekspir

***Menhetn
Sadašnjost,
decembar***

Kao i svakog jutra, Nejtana del Amika probudi uzastopna zvonjava budilnika. Uvek je navijao dva: jedan koji je bio uključen u struju i drugi koji je radio na baterije. Melori se to činilo smešnim.

Nakon što je pojeo pola činiije pahuljica, dohvatio majicu i par pohabanih *ribok* patika, izašao je na uobičajen džoging.

Na ogledalu u liftu, ugledao je sliku čoveka i dalje mladalačkog lika, prijatne spoljašnosti, ali umornog lica.

Dobro bi ti došao odmor, mali moj Nejtane, pomisli on gledajući izbliza fine plavičaste senke koje su mu se tokom noći bile ustalile ispod pogleda.

Do vrata je zakopčao rajsferšlus na svojoj jakni, zatim navukao rukavice i stavio vunenu kapu sa znakom *Jenkisa*.

Nejtan je živio na dvadeset trećem spratu zgrade *Sanremo*, jedne od luksuznih zgrada u *Aper vest* sajdu, koja je gledala direktno na *Central park vest*. Čim je promolio nos napolje, hladan beli oblak oteo mu se sa usana. I dalje je bila noć a zgrade koje su stajale uz ulicu jedva su se nazirale u magli. Prethodnog dana, prognozirali su sneg, ali još nije padao.

Kratkim koracima krenu niz ulicu. Okolo, božićne lampice i venci okačeni na ulaznim vratima davali su kvartu prazničan izgled. Nejtan

prođe pored Prirodnjačkog muzeja i, posle nekoliko stotina metara trčanja, uđe u Central park.

U to doba dana, i uz hladnoću koja je vladala, bilo je skoro pusto. Ledeni vetar iz pravca Hadsona brisao je stazu za džoging oko *Rezervoja*, veštačkog jezera koje se nalazilo u sredini parka.

Iako nije bilo preporučljivo uputiti se tom stazom dok se sasvim ne razdani, Nejtan je nastavio bez bojazni. Trčao je tuda već godinama i nikada mu se ništa loše nije dogodilo. Krenuo je ujednačenim ritmom. Vazduh je bio oštar, ali on se ni za šta na svetu ne bi odrekao tog svakodnevnog sata sporta.

Posle naporne tri četvrtine sata, zastao je naspram Travers rouda i napio se vode, a onda na trenutak seo na travu.

Tada se prisetio blagih kalifornijskih zima i obala San Dijega koje su nudile na desetine kilometara plaže idealne za trčanje. U jednom trenutku, preplavi ga zvonki smeh njegove kćerke Boni.

Užasno mu je nedostajala.

Mislila mu prođe lice njegove žene Melori s krupnim očima boje mora, ali potrudio se da odagna to sećanje.

Prestani da sebi stavljaš so na ranu.

Ipak, ostao je tako da sedi na travnjaku, mučen ogromnom prazninom koju je osećao od njenog odlaska. Prazninom koja ga je izjedala već mesecima.

Nikada ranije nije pomislio da patnja može biti takva.

Oseti se usamljeno i jadno. Na trenutak, suze mu zapekoše oči a onda ih ledeni vetar obrisa.

Otpio je još jedan gutljaj vode. Otkako se bio probudio, osećao je neobičnu tugu u grudima, nalik na neko pritiskanje koje mu je smetalo da diše.

Počеше da padaju prve pahulje. Tako je ustao i dugim koracima vratio se do *Sanrema*, zatim se istuširao i otišao na posao.

Zalupio je vrata taksija. U tamnom odelu, sveže obrijan, nestao je u staklenoj kuli, u kojoj su se nalazile kancelarije kabineta *Marble & Marč*, na uglu Park avenije i Pedeset druge ulice.

Od svih privrednih advokatskih kabineta u gradu, *Marbl* je poslovala najbolje. Zapošljavala je više od devet stotina radnika širom Sjedinjenih Država od kojih je skoro polovina bila u Njujorku.

Nejtan je svoju karijeru započeo u sedištu, u San Dijegu, gde je ubrzo postao ljubimac firme, tako da je Ešli Džordan, šef, predložio njegovu kandidaturu za mesto u Njujorku. Tamo je kabinet bio u jeku ekspanzije, toliko da je tridesetjednogodišnji Nejtan spakovao kofere i vratio se u svoj rodni grad, u kojem je odrastao i u kojem ga je čekalo novo radno mesto pomoćnika šefa za odeljenje fuzije-akvizicije.

Izvrсна karijera za njegove godine.

Nejtan je bio ostvario svoju ambiciju: postati *rejnmejker*, jedan od najrenomiranijih i najinventivnijih advokata. Bio je uspeo u životu. I to ne zaradivši na berzanskim transakcijama, niti na porodičnim vezama. Ne, novac je zaradio svojim radom. Zastupajući pojedince i preduzeća i poštujući zakone.

Uspešan, bogat i ponosan na sebe.

Takav je bio Nejtan del Amiko.

Spolja gledajući.

Nejtan proveo najveći deo prepodneva na sastancima sa saradnicima čiji je rad nadgledao kako bi stavio zaključak na aktuelne dosjee. Oko podneva, Ebi mu donese kafu, pecivo sa susamom i *krim čiz*.

Ebi je već godinama bila njegova sekretarica. Poreklom iz Kalifornije, prihvatila je da dođe s njim u Njujork zbog njihove uzajamno dobre saradnje. Slobodna, srednjih godina, sebe je ulagala u posao i imala sve Nejtanovo poverenje, koji, sa svoje strane, nikada nije oklevao da joj prepusti odgovornost. Treba istaći da je Ebi posedovala veliki radni kapacitet koji joj je omogućavao da prati – pa čak i ubrzava – ritam koji joj je šef nametao, zbog čega je sigurno u tajnosti morala piti sveže ceđeno voće pomešano sa vitaminima i kafeinom.

Kako Nejtan u narednim časovima nije imao zakazanih sastanaka, iskoristio je priliku i odvezao kravatu. Bol u grudima i dalje ga nije napuštao. Protrljao se po slepoočnicama i poprskao lice hladnom vodom.

Prestani da misliš na Melori.

„Nejtane?“

Ebi je ulazila bez kucanja kao što je to obično i činila kada su bili sami. Ukratko mu je predstavila program za popodne a onda dodala:

„Jutros je zvao neki prijatelj Ešlija Džordana. Izvesni Geret Gudrič...“

„Gudrič? Nikad čuo.“

„Učinilo mi se da je rekao da su prijatelji iz detinjstva, neki renomirani doktor.“

„I šta bih ja mogao da uradim za tog gospodina?“ upita on podižući obrve.

„Ne znam. Nije precizirao. Rekao je samo da ste, po Džordanu, vi najbolji.“

Tačno; nijedan izgubljeni proces u čitavoj karijeri. Nijedan.

„Probajte da mi pozovete Ešlija, molim vas.“

„Otputovao je za Baltimor, pre jedan sat. Dosje Kajl, znate već...“

„Ah! Da, tačno... U koliko sati treba da stigne taj Gudrič?“

„Predložila sam mu u pet sati posle podne.“

Bila je već izašla iz prostorije kad je promolila glavu kroz vrata.

„To mora da je zbog neke medicinske tužbe“, usudi se ona.

„Bez sumnje“, potvrdi on, vrativši se svojim dosjeima. „Ako je tako, poslaćemo ga u odeljenje na četvrtom spratu.“

Gudrič stiže nešto pre sedamnaest časova. Ebi ga uvede u kancelariju ne dozvolivši mu da čeka.

Bio je to čovek u punoj snazi, visok i jak. Njegov dug besprekoran kaput i antracit kostim samo su naglašavali njegovu visoku figuru. On sigurnim korakom uđe u kancelariju. Čvrsto stojeći usred prostorije, njegov izgled ratnika ostavljao je moćan utisak.

Širokim zamahom ruke presavio je kaput i pružio ga Ebi. Provukao je prste kroz nemarno očesljanu prosedu kosu – mora da je već bio šezdesetogodišnjak, ali bio je daleko od starca – zatim je dugo milovao kratku bradu gledajući u advokata sjajnim prodornim zelenim očima.

Čim mu se pogled susreo s Gudričevim, Nejtan se uznemirio. Disanje mu se čudno ubrzalo, i u jednom trenutku, misli mu se pomutiše.

Vidim glasnika kako stoji u suncu.

⌞ *Apokalipsa, XIX, 17*

„**G**ospodine Del Amiko, je li vam dobro?“
Pobogu, šta mi je?

„Da, da... to je samo vrtoglavica“, odgovori Nejtan povrativši samokontrolu. „Previše posla, bez sumnje...“

Gudrič nije izgledao ubeđeno.

„Ja sam doktor, ako želite da vas pregledam, učiniću to rado“, predloži on zvonkim glasom.

Nejtan pokuša da se nasmeje.

„Hvala, u redu je.“

„Sigurni ste?“

„Uveravam vas.“

Ne čekajući da bude ponuđen, Gudrič se stropoštao u kožnu fotelju i pažljivo razgledao enterijer kancelarije. Prostorija je bila obložena policama sa starim knjigama, sa impozantnim pisacim stolom u sredini, okruženim stolom za sastanke od punog orahovog drveta i malim elegantnim kanapeom koji je ambijent činio imućnim.

„Dakle, šta očekujete od mene, doktore Gudrič?“ upita Nejtan posle kratke pauze.

Lekar prekrsti noge i lagano se zaljulja u svojoj fotelji a onda odgovori:

„Ne očekujem ništa od vas, Nejtane... Dozvoljavate da vas zovem Nejtan, zar ne?“

Njegov ton više je ličio na zaključak nego na pitanje.

Advokat ne dozvoli sebi da se zbuni.

„Došli ste mi u poslovnu posetu, zar ne? Naš kabinet brani neke doktore koje su njihovi pacijenti optužili...”

„To na sreću nije slučaj sa mnom“, prekide ga Gudrič. „Izbegavam da operišem ako sam popio čašicu više. Grozno je amputirati desnu nogu ako je leva bolesna, zar ne?“

Nejtan je uspeo da se nasmeje.

„Onda, koji je vaš problem, doktore Gudrič?“

„E pa, imam nekoliko kilograma viška, ali...”

„...to baš i ne zahteva usluge privrednog advokata, složićete se.“

„U pravu ste.“

Ovaj tip me smatra budalom.

U prostoriji se ustali teška tišina iako nije vladala prevelika tenzija. Nejtan nije bilo lako impresionirati. Njegovo profesionalno iskustvo učinilo ga je vrsnim pregovaračem i bilo ga je teško zbuniti tokom konverzacije.

On se zagleda u svog sagovornika. Gde je već bio video to visoko i široko čelo, tu jaku vilicu, te guste i spojene obrve? U Gudričevim očima nije bilo tragova neprijateljstva, ali to nije sprečilo advokata da oseća pretnju.

„Želite li neko piće?“ upita pokušavajući da zvuči smireno.

„Rado, čašu *san pelegrina*, ako može.“

„Trebalo bi da mogu da vam to donesu“, reče podižući slušalicu kako bi pozvao Ebi.

Čekajući svoje osveženje, Gudrič je ustao i radoznalim okom posmatrao bogatu biblioteku.

Tako je, ponašaj se kao da si kod kuće, pomisli Nejtan, izazvan.

Vrativši se ponovo u svoju fotelju, doktor se zagleda u pritiskivač papira – jedan srebrni labud – koji je stajao na radnom stolu ispred njega.

„Ovakav predmet mogao bi čak i da ubije čoveka“, reče on podižući ga.

„Bez i malo sumnje“, potvrdi Nejtan kiselo se nasmešivši.

„Galebovi se dosta spominju u starim keltskim tekstovima“, primeti Gudrič, kao za sebe.

„Interesuje vas keltska kultura?“

„Porodica moje majke poreklom je iz Irske.“

„I porodica moje supruge, takođe.“

„Vaše bivše supruge, mislite?“

Nejtan prostreli pogledom svog sagovornika.

„Ešli mi je rekao da ste razvedeni“, mirno objasni Gudrič ljuljajući se u svojoj udobnoj, mekoj fotelji.

Ovo će te naučiti da ne prepričavaš svoj život tom kretenu.

„U keltskim tekstovima“, nastavi Gudrič, „bića koja dolaze na zemlju sa onoga sveta obično uzimaju oblik galeba.“

„Veoma poetično, ali hoćete li mi objasniti šta...“

U tom trenutku, u prostoriju uđe Ebi noseći na poslužavniku flašu i dve velike čaše s kiselim vodom.

Doktor vrati na mesto pritiskivač papira i polako ispi svoju čašu – kao da je uživao u svakom mehuriću.

„Povredili ste se?“ upita pokazujući na ogrebotinu na advokatovoju levoj ruci.

Ovaj slegnu ramenima.

„Ništa ozbiljno, ogrebao sam se na žičanu ogradu dok sam radio gimnastiku.“

Gudrič spusti svoju čašu i reče ozbiljnim tonom:

„Dok vi govorite, rekonstruiše se na stotine ćelija vaše kože. Kada jedna ćelija umre, druga se deli kako bi je zamenila: taj fenomen se naziva homeostaza tkiva.“

„Drago mi je što to sad znam.“

„Istovremeno, u vašem mozgu svakog dana unište se mnogi neuroni i tako je još od vaše dvadesete godine...“

„To je, čini mi se, slučaj sa svakim ljudskim bićem.“

„Upravo tako, i to je stalni balans između stvaranja i uništavanja.“

Ovaj tip je blesav.

„Zašto mi to kažete?“

„Zato što je smrt svuda. U svakom ljudskom biću, u svakom stadijumu njegovog života, postoji borba između dve suprotne sile; sile života i sile smrti.“

Nejtan ustade i pokaza na vrata kancelarije.

„Dozvoljavate?“

„Samo izvolite.“

On izađe iz prostorije i uputi se prema jednom slobodnom stolu u sali za sekretarice. Brzo se priključio na Internet i pronašao sajtove njujorških bolnica.

Čovek koji je sedeo u njegovoj kancelariji nije bio prevarant. Nije se radilo ni o propovedniku, niti o mentalnom bolesniku koji je pobegao iz neke bolnice. Zaista se zvao Geret Gudrič, doktor onkološke hirurgije, nekadašnji radnik bostonske ustanove *Medikal dženeral hospital*, doktor član institucije *Stejten Ajlend hospital* i šef odeljenja za palijativnu negu** te bolnice.

Taj čovek bio je autoritet, prava veličina sveta medicine. Nije bilo nikakve sumnje: bila je tu i njegova fotografija koja je potpuno odgovarala negovanom licu šezdesetogodišnjaka koji je čekao u susednoj prostoriji.

Nejtan pažljivije pročita CV svog gosta: koliko se sećao, nikada nije bio ni u jednoj od bolnica u kojima je Geret Gudrič gradio svoju karijeru. Zašto mu onda njegov lik nije bio nepoznat?

S tim pitanjem u mislima, on se vrati u svoju kancelariju.

„Dakle, Gerete, pričali ste mi o smrti, zar ne? Dozvoljavate da vas zovem Geret?“

„Pričao sam vam o životu, Del Amiko, o životu i o vremenu koje prolazi.“

Nejtan iskoristi te reči da upadljivo pogleda na svoj sat kako bi pokazao da zaista „vreme prolazi“ i da je njegovo bilo dragoceno.

„Previše radite“, reče Gudrič.

„Veoma sam polaskan što se neko brine o mom zdravlju, zaista...“

Ponovo nastade tišina između njih. Tišina, istovremeno intimna i teška. Zatim, tenzija se pojačava:

„Poslednji put pitam kako vam mogu pomoći, gospodine Gudrič?“

„Mislim da sam ja taj koji bi mogao da pomogne vama, Nejtane.“

„Trenutno zaista ne znam kako.“

„Saznaćete, Nejtane, saznaćete. Neka iskušenja mogu biti mučna, videćete.“

„Na šta vi to aludirate, zaboga?“

„Na neophodnost da se bude dobro pripremljen.“

„Ne pratim vas.“

* briga o osobi koja ima neizlečivu bolest

„Ko zna šta će biti sutra? Svi se trudimo da u životu ne pogrešimo u postavljanju prioriteta.“

„To je veoma duboka misao“, naruga se advokat. „Da li je to neki vid pretnje?“

„Ne pretnja, Nejtane, poruka.“

Poruka?

U Gudričevom pogledu i dalje nije bilo neprijateljstva, ali njega to ne učini manje zabrinutim.

Izbaci ga napolje, Net. Taj tip upada u tvoju teritoriju. Ne ulazi u njegovu igru.

„Možda ne bi trebalo ovo da vam kažem, ali da vas nije preporučio Ešli Džordan,

pozvao bih obezbeđenje i naredio bih im da vas izbace napolje.“

„Ne sumnjam“, nasmeši se Gudrič. „Za vašu informaciju, ne poznajem Ešlija Džordana.“

„Mislio sam da je on jedan od vaših prijatelja!“

„Bio je to samo način da dođem do vas.“

„Čekajte, ako ne poznajete Džordana, ko vam je onda rekao da sam razveden?“

„Pisalo vam je na čelu.“

To bi kap koja preli... Advokat najednom ustade i snažno otvori vrata.

„Imam posla!“

„Ne verujete u to što kažete i zato vas i ostavljam... za sada.“

Gudrič ustade iz fotelje. Njegova krupna silueta oslika se na suncu poput nekog snažnog neuništivog kolosa. On krenu prema vratima i izađe ne okrenuvši se.

„Ali šta vi u stvari hoćete od mene?“ upita Nejtan očajnim glasom.

„Mislim da vi to znate, Nejtane, mislim da znate“, dodade Gudrič koji je već bio u hodniku.

„Ne znam ja ništa!“ glasno reče advokat.

On zatvori vrata svoje kancelarije, zatim ih odmah ponovo otvori i viknu u hodnik:

„Ne znam ko ste vi!“

Ali Geret Gudrič je već bio daleko.

3.

Uspješna karijera je zaista nešto divno, ali uz nju se ne možemo šćućuriti noću kada nam je hladno.

¬ *Merilin Monro*

Kada je zatvorio vrata za njim, Nejtan zatvori oči i nasloni na čelo čašu hladne vode. Zbunjeno je predosećao da taj događaj neće ostati bez nastavka i da će slušati još priča Gereta Gudriča.

Bilo mu je teško da se vrati poslu. Talas vrućine koji ga je obuzimao i sve uporniji bol u grudima onemogućavali su ga da se koncentriše.

Sa čašom vode u ruci, on ustade sa stolice, napravi nekoliko koraka prema prozoru i ugleda plavičasti odsjaj *Helmslija*. Pored *Metlajfa*, ogromne zgrade bez šarma, taj soliter izgledao je kao pravi dragulj sa svojom elegantnom kulom čiji je krov bio u obliku piramide.

Tokom nekoliko minuta, posmatrao je automobile kako se kreću prema jugu kroz rampe dveju velikih kapija koje su uokvirivale aveniju.

Sneg je i dalje jednako padao bojeći grad nijansama bele i sive.

Uvek bi osetio vrtoglavicu kada bi prišao tom prozoru. U trenutku atentata, 11. septembra, radio je na svom kompjuteru kada je odjeknula prva eksplozija. Nikada neće zaboraviti taj jezivi dan, one reke crnog dima koji je bio potpuno prekrrio grad, zatim, onaj užasni oblak otpadaka i prašine kada su se rušile kule. Prvi put, Menhetn i njegovi soliteri učiniše mu se mali, slabi i nestalni.

Kao i većina njegovih kolega, i on je pokušao da ne podseća mnogo na traumu koju su bili preživeli. Život je nastavio svojim tokom. *Business as usual*. Ipak, kako su govorili ovdašnji ljudi, Njujork nikada više nije bio kao pre.

Zaista, neću uspeti.

On ipak izdvoji nekoliko dosjea koje složi u fasciklu a zatim, na veliko iznenađenje Ebi, odluči da ih završi kod kuće.

Dugo već nije bio izašao tako rano iz kancelarije. Obično je dnevno provodio skoro četrnaest sati radeći, šest dana nedeljno, a od svog razvoda, redovno je i nedeljom dolazio u kancelariju. Od svih zaposlenih, on je ostvarivao najveći broj radnih sati. Ovome treba dodati i prestiž koji je bio ostvario svojim najnovijim uspehom: dok su svi zadatak smatrali delikatnim, on je bio uspeo da ostvari, veoma medijski propraćenu, fuziju preduzeća *Dauni* i *Njuvaks*, što mu je bilo obezbedilo i vrlo pohvalan članak u *Nešenel lojeru*, jednom od najprestižnijih časopisa u profesiji. Nejtan je većinu svojih kolega činio očajnim. Bio je previše primeran, previše savršen. Ne samo da je posedovao privlačnu spoljašnost već i nikada nije zaboravljao da sekretaricama poželi dobro jutro, da zahvali portiru koji mu pozove auto i da svakog meseca velikodušno posveti po nekoliko sati svojim najvažnijim klijentima.

Svež vazduh na ulici pomože mu da se oseti bolje. Sneg je već bio prestao da pada a nije se ni bio nataložio toliko da bi ometao saobraćaj. Čekajući taksi, slušao je dečji hor ispred crkve Svetog Bartolomeja kako peva *Ave verum corpus*. Nije mogao a da u toj muzici ne oseti nešto što je bilo istovremeno i prijatno, ali i zabrinjavajuće.

On stiže u *Sanremo* nešto posle osamnaest sati, posluži sebi vruć čaj i uze telefon.

Iako je u San Dijegu bilo tek tri sata posle podne, ipak su Boni i Melori možda bile kod kuće. Morao je da utanači detalje oko dolaska svoje kćerke koja je trebalo da stigne kroz nekoliko dana i provede raspust kod njega.

Bojažljivo je okrenuo broj. Odzvonilo je tri puta a onda se uključila poruka.

„Dobili ste Melori Veksler. Trenutno nisam u mogućnosti da vam odgovorim ali...”